

A Sors Istennői néha
a romlás fonalát szövik.

a
ROMLÁS
ÉRINTÉSE

Hades és Persephone 2.

fine
selection

SCARLETT ST. CLAIR

SCARLETT ST. CLAIR

a

ROMLÁS
ÉRINTÉSE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*A sötétség érintése olvasóinak.
Köszönöm nektek a lelkesedést,
és hogy ennyire imádjátok
Hades és Persephone történetét.*

Első rész

*„Ezért szeretném tudni, hogy mi sors vár reám,
mert az előre látott nyíl lassabban jön.”*

– Dante Alighieri, Paradicsom
(Cs. Papp József fordítása)

1. fejezet

A kétség érintése

Persephone a Styx folyó partján sétált. Hullámok törték meg a sötét vízfelszínt. A Tavasz Istennőjének bőre megfeszült, amikor eszébe jutott az első látogatása az Alvilágban. Megpróbált átúszni a széles folyón, mert fogalma sem volt a mélységben lakozó holtakról. Lehúzták a víz alá, csontos ujjaiak a bőrébe vájtak, és minden erejükkel azon voltak, hogy elpusztítsák a közük tévedt életet.

Persephone azt hitte, megfullad. Hermes mentette meg.

Hades egyáltalán nem örült a dolognak, de a palotájába vitte, és begyógyította a sebeit. Később Persephone megtudta, hogy a folyóban lévő holtak ősrégi testek, akik úgy érkeztek az Alvilágba, hogy nem tudták megfizetni Charon révdíját. A folyó örök fogságára ítélték őket. Hades birodalmának egyik védvonalát képezik, hogy az élők ne léphessenek be, a holtak pedig ne távozhassanak.

Bár Persephonét nyugtalanság járta át, ahogy a vízparton sétált, a táj gyönyörű volt.

A Styx mérföldeken át kanyargott, majd beleveszett a zord hegyek árnyékába, amelyek a láthatáron nyúltak el. A folyóparton fehér nárciszok csoportjai nőttek, úgy ragyogtak a sötét vízfelszín kontrasztjában, mint

fehér lángnyelvek. A hegyekkel szemben Hades palotája törte meg a horizontot, csipkés tornyai a koronájára emlékeztették Persephonét.

Yuri lépkedett mellette, egy fiatal lélek, sörényszerű göndör hajjal és olívaszínű bőrrrel. A lány rózsaszín köntöst és bőrszandált viselt – a színek szinte rikítottak az árnyas hegyek és a víz sötétjében. A lélek és Persephone gyorsan összebarátkoztak, és gyakran sétálgattak együtt Asphodel völgyében. Ma azonban Persephone meggyőzte Yurit, hogy csatangoljanak el egy kicsit a megszokott útvonalukról.

Rápillantott a sétatársára, aki belé karolt.

– Mióta vagy itt, Yuri?

Persephone úgy gondolta, hogy a lélek már jó ideje az Alvilágban lehet, mert hagyományos peploszt viselt.

Yuri összehúzta sötét szeme felett finoman ívelt szemöldökét.

– Nem tudom. Régóta.

– Emlékszel még, hogy milyen volt az Alvilág, amikor ideérte?

Persephone sok mindenre kíváncsi volt a régi Alvilággal kapcsolatban. A régi Alvilág karmai még a mai napig Hadesba kapaszkodtak, az emlékek pedig szegéynel töltötték el, és miattuk úgy érezte, hogy nem méltó az emberek dicséretére, imádatára.

– Igen. Nem tudom, hogy valaha is el tudom-e felejteni. – Yuri kényseredetten felnevetett. – Nem ilyen volt, mint most.

– Mesélj róla – bátorította Persephone. Bár nagyon kíváncsi volt Hades múltjára és az Alvilág történetére, nem tagadhatta, hogy egy része fél az igazságtól.

Mert mi van, ha nem tetszik neki, amit talál?

– Az Alvilág olyan... sivár volt. Nem volt itt *semmi*. Színtelenül zsúfolódtunk össze. Nem voltak nappalok és éjszék, csak a folyamatos szürkesség, amelyben léteznünk kellett.

Szóval tényleg *árnyak* voltak. Önmaguk árnyékai.

Amikor Persephone először járt az Alvilágban, Hades elvitte őt a kertjébe. Annyira mérges volt rá! Miután elveszítette ellene azt a pókerjátzmát, azt a feladatot adta neki, hogy hozzon létre életet a birodalmában. Persephone fel sem fogta annak a következményeit, hogy játékra hívta a

Holtak Istenét. És még azt sem vette észre, hogy Hades azért ment bele a játékba, hogy alkuba csalja. A kihívás az után vált dühítőbbé, hogy meglátta a kertjét – azt a dús és buja oázist, ami tele volt színes virágokkal és élettől duzzadó füzekkel. Aztán Hades elmondta, hogy mindez pusztá illúzió. Hogy a bűbáj álcája alatt nincs más, csak hamu és tűz.

– Úgy hangzik, mint egy büntetés – mondta Persephone, és közben arra gondolt, hogy milyen rémisztő lehet céltalanul létezni.

Yuri halvány mosolyra húzta a száját, és megvonta a vállát.

– Ez volt a büntetésünk azért, hogy unalmas életet élünk.

Persephone összehúzta a szemöldökét. Tisztában volt vele, hogy az antik időkben csak a hősök számíthattak euforikus túlvilági életre.

– És mi változott meg?

– Nem tudom biztosan. Vannak persze pletykák. Valaki azt mondja, hogy meghalt és idekerült egy halandó, akit Lord Hades nagyon szeretett.

Persephone gyomra összerándult. Azon tűnődött, lehet-e igazság a pletykákban, tekintve, hogy Hades is megváltozott. Főleg azok után, hogy mesélt neki a halandókkal kötött sikertelen alkuiról. Hadest annyira motiválták Persephone kritikái, hogy elindította a Halcyon Projeketet, a tervet, melynek részeként egy ultramodern rehabilitációs központot is épített, amely ingyenesen biztosít kezelést a függőségekkel küzdő halandóknak.

Rettenetes érzés kúszott fel Persephone gerincén, és úgy terjedt szét a testében, mint a dögvész. Lehet, hogy nem ő volt Hades egyetlen szeretője, aki inspirálta őt?

Yuri közben folytatta:

– Persze hajlamos vagyok elhinni, hogy az úr csak úgy... döntött, hogy megváltozik. Lord Hades figyeli a világot. Ahogy egyre kevésbé volt kaotikus, úgy változott az Alvilág is.

Persephone nem gondolta, hogy ennyire egyszerű lenne a dolog. Megpróbálta rávenni Hadest arra, hogy beszéljen a dologról, de a férfi kerülte a témát. Talán ennek a hallgatásnak nem is a szégyen az oka, hanem az, hogy Hades titokban akarta tartani egykori szeretőinek a kilétét.

Persephone veszélyes spirálba került, a gondolatai egymást erősítették, és közben egyre táplálták a kétségeit és a bizonytalanságát. Vajon hány nőt szeretett Hades? Vajon érez még valamit bármelyik iránt? Vajon őket is abba az ágyba vitte, amit most övele oszt meg?

A gondolat savként marta a gyomrát. Szerencsére sikerült visszarántania magát a valóságba, amikor meglátott egy csapatnyi lelket a folyó melletti egyik mólón.

Persephone megállt, és feléjük biccentett.

– Kik ezek, Yuri?

– Új lelkek.

– És miért ácsorognak a Styx partján?

Az összes lélek közül, akikkel eddig találkozott, ezek tűntek a leg... *halottabbnak*. Arcuk megfáradt, bőrük hamuszürke volt. Meghajlott hátal, karba tett kézzel, reszketve bújtak össze.

– Mert félnek – mondta Yuri, a hangjából pedig az érződött, hogy jogosan rettegnek.

– Nem értem.

– A legtöbbjüknek azt mondták, hogy az Alvilág és az Alvilág Királya félelmetes, így aztán amikor meghalnak, rettegve halnak meg.

Persephone sok okból gyűlölte ezt a gondolatot – főleg azért, mert az Alvilág nem egy olyan hely, amitől rettegni kellene. De azért is, mert bosszantotta, hogy Hades semmit sem tesz annak érdekében, hogy megváltoztassa a róla vagy a birodalmáról kialakult képet.

– Senki sem nyugtatja meg őket, amikor ideérnek?

Yuri furcsán nézett rá, mintha nem értené, miért kellene valakinek megnyugtatnia vagy egyáltalán fogadnia az újonnan érkező lelkeket.

– Charon áthozza őket a Styxen, majd végig kell járniuk az ítélet útját – mondta Yuri. – Utána elviszik őket arra a helyre, ahol örök nyugalom vagy éppen örök szenvedés vár rájuk. Mindig is így volt.

Persephone összehúszta a száját, állkapcsát megfeszítette a harag. Döbbenetes volt számára, hogy mennyit fejlődött az Alvilág, és mégis milyen archaikus gyakorlatokat követnek. Semmi oka nincs annak, hogy ezeket a lelkeket senki se köszöntse, amikor ideérkeznek, vagy senki se

próbálja megnyugtatni őket. Elengedte Yuri karját, és a várakozó lelkek felé indult. Aztán megtorpant, amikor látta, hogy még mindig reszketnek, és elhúzódnak tőle.

Persephone elmosolyodott, hátha ezzel sikerül csillapítani a szorongásukat.

– Helló. Az én nevem Persephone.

A lelkek még mindig ijedten bújtak össze. Tudhatta volna, hogy a nevével nem fogja megnyugtatni őket – nem jelent semmit a számukra. Anyja, Demeter, a Termékenység Istennője gondoskodott erről. Sajat félelme miatt életének nagy részében egy üvegörtömbben tartotta a lányát, elzárta a hívek imádata és így a saját ereje elől is.

Érzelmek kusza indái álltak csomóba Persephone gyomrában – frusztrálta, hogy nem tud segíteni, szomorú volt, amiért gyenge, és haragudott, amiért anyja megpróbált szembeszállni a sorssal.

– Meg kellene mutatnod nekik az isteni mivoltodat – ajánlotta Yuri. Követte Persephonét, és ő is odalépett a lelkek csoportjához.

– Miért?

– Megnyugtatná őket. Jelen pillanatban semmiben sem különbözöl a többi alvilági lélektől. Istennőként viszont tisztelnének.

Persephone tiltakozni kezdett. Ezek a lelkek még csak a nevét sem ismerik. Hogy segítene ezen az isteni formája?

– Az isteneket imádjuk – tette hozzá Yuri. – Reményt adnál nekik.

Persephone nem szerette az isteni formáját. Akkor se nagyon érezte magát istennőnek, amikor még nem volt ereje, és ez akkor sem változott, amikor Hades imádata miatt lángra lobbant benne a mágia. Gyorsan megtanulta, hogy az egy dolog, hogy valaki mágiával rendelkezik, és egy másik, hogy ezt rendszeren használni is tudja. De most mégis fontosnak vélte, hogy ezek a lelkek úgy érezzék, szívesen látják őket az Alvilágban. Hogy egy új kezdetként tekintsenek Hades birodalmára. De legfőként azt akarta, hogy a lelkek tudják: új királyuk törődik velük.

Persephone leengedte emberi alakjának az álcáját. A mágia selyempalástként hullott le a bőréről, és hamarosan éteri fényben ragyogva állt a lelkek előtt. Most, hogy már nem takarta el varázslat, szarvai is mintha

nehézbecik lettek volna. Szőke haja egészen sápadt sárgává fényesedett, szeme földöntúli zöld fényben ragyogott.

Újra a lelkekre mosolygott.

– Persephone vagyok, a Tavasz Istennője. Örülök, hogy itt vagytok.

A lelkek azonnal felfigyeltek az aurájára. Megszűnt a remegésük, és a lábai elé borulva imádták. Persephone gyomrába mintha sziklát ejtettek volna, a szívverése azonnal felgyorsult, és előrenyújtotta a kezét.

– Jaj, kérlek titeket, ne!

Letérdelt az egyik lélek elé – egy idősebb, rövid, ősz hajú, papírvékony bőrű nő elé. Megérintette az arcát, és vizenyős kék szemébe nézett.

– Kérlek, állj fel – segítette fel.

A többi lélek a földön maradt, de most felemelték a fejüket, és rászegzték a tekintetüket.

– Mi a neved? – kérdezte Persephone a nőt.

– Elenor.

– Elenor. – Persephone mosolyogva ismételte a nevet. – Remélem, éppen olyan békésnek fogod találni az Alvilágot, mint én.

Szavaira a nő kihúzta magát, megrogyott válla újra felemelkedett. Persephone a következő lélekhez lépett, aztán a következőhöz. Minden lélekkel váltott pár szót, és végül mind felálltak.

– Sétáljunk át az Ítélet Mezejére – ajánlotta Persephone.

– Ó, erre semmi szükség – vágott közbe Yuri. – Thanatos!

A Halál szárnyas istene azonnal megjelent. A maga sötét módján gyönyörű volt, bőre sápadt, ajka vérvörös, tejfelszőke haja a vállára omlott. Kék szeme olyan átható volt, mint egy villám az éjszakai égbolton. Jelenléte nyomán mélységes nyugalom áradt szét Persephonéban. Szinte súlytalannak érezte magát.

– Úrnőm – mondta Thanatos dallamos, csengő hangon, majd meghajolt.

– Thanatos. – Persephone önkéntelenül is szélesen elmosolyodott.

Thanatos volt az első, aki mesélt neki Hades munkásságáról mint a Holtak Istene, amikor elkalauzolta őt Elysiumba. Thanatos beszámolója után egy kicsit jobban értette már az Alvilágot, és ha őszinte akar

lenni, akkor ez után a beszámoló után volt képes magát teljesen odaad-
nia Hadesnak.

Persephone a lelkek felé mutatott, és bemutatta őket az istennek.

Thanatos apró, de tiszteletteljes mosolyra húzta a száját.

– Már találkoztunk.

– Ó! – Persephone arca átforrósodott. – Sajnálom. Kiment a fejből.

A lelkek begyűjtőjeként Thanatos arca volt az utolsó, amit a halandók
láttak, mielőtt a Styx partjára kerültek.

– Éppen most akartam átkísérni az új lelkeket az Ítélet Mezejére –
mondta Persephone.

Thanatos szeme elkerekedett egy kissé. Yurira nézett, aki gyorsan meg-
szólt:

– Lady Persephonét várják a palotában. Elkísérnéd a lelkeket, Thanatos?

– Természetesen – felelte az isten, majd a mellkasához emelte a kezét.

– Öröömre szolgálna.

Persephone odaintett a lelkeknek, Thanatos pedig feléjük fordult,
széttárta a szárnyait, és a lelkekkel együtt köddé vált.

Yuri újra Persephonéba karolt, és el akarta őt húzni a Styx partjáról, ő
azonban nem mozdult.

– Miért csináltad ezt?

– Mit?

– Nem várnak a palotában, Yuri. Elkísérhettem volna a lelkeket a me-
zőre.

– Ne haragudj, Persephone! De attól félttem, hogy kéréseket fognak
intézni feléd.

– Kéréseket? – Összehúzta a szemöldökét. – Mégis miféle kéréseket?

– Szívességeket – magyarázta Yuri.

Persephone felnevetett.

– Nem igazán vagyok abban a helyzetben, hogy szívességeket telje-
sítsek.

– Ezt ők nem tudják. Ők csak egy istennőt látnak, aki talán el tud in-
tézni nekik egy találkozót Hadesszal, vagy vissza tudja őket juttatni az
élők világába.

Persephone felhorkant.

– Ezt meg honnan veszed?

– Onnan, hogy egykoron én is egy ilyen lélek voltam.

Yuri újra belé karolt, és Persephone ezúttal követte. Megnyúlt közöttük a csend, Persephone pedig a homlokát ráncolta.

– Sajnálom, Yuri. Néha elfelejtem...

– Hogy halott vagyok? – Elmosolyodott, de Persephone aprónak és butának érezte magát. – Semmi baj. Éppen azért kedvellek ennyire. – Egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta: – Hades jól választott magának hitvest.

– Hitvest? – Persephone felvonta a szemöldökét.

– Hát nem egyértelmű, hogy Hades feleségül akar venni?

Persephone felnevetett.

– Szerintem túlgondolod a dolgot, Yuri.

Bár Hades *valóban* eléggé világosan kifejezte a szándékait. *A királynőm leszel. Nincs szükségem a Sors Istennőire, hogy tudjam.* Persephonénak összezűkül a mellkasa, a szavak görcsbe rántották a gyomrát.

Pedig ezeknek a szavaknak meg kellett volna olvasztaniuk a szívét. Talán a szakításuk miatt nem érezte így. De miért aggódik, ha egyszer Hades ennyire biztos a jövőjükben?

Yuri nyilván mit sem tudott a benne dúló harcról, mert folytatta:

– Miért is ne éppen téged választana Hades a királynőjének? Hajadon istennő vagy, aki nem tett szüzességi fogadalmat.

A lélek olyan sokat sejtetően pillantott rá, hogy Persephone belevörösödött.

– Attól, hogy istennő vagyok, még nem jogosít fel arra, hogy az Alvilág Királynője legyek.

– Nem, de kezdetnek megteszi. Hades sosem választana maga mellé egy halandót vagy nimfát királynőnek. Hidd el, *rengeteg* alkalma lett volna erre.

Féltékenység remegett végig Persephone gerincén, mintha egy égő gyufát dobtak volna egy kerozinpocsolyába. A mágiája hullámozni

kezdett, mintha ki akarna törni. Védekező mechanizmus volt, és bele-
telt pár pillanatba, míg felülkerekedett rajta.

Szedd össze magad, parancsolt magára.

Tisztában volt vele, hogy Hadesnak más szeretői is voltak az élete során – az egyik pedig a vörös hajú Minthe volt, akit Persephone aztán menta-
bokorrá változtatott. De eddig még nem gondolt arra, hogy Hades azért
érdeklődik iránta – legalábbis részben –, mert isteni vér csörgedezik az
ereiben. Sötétség kúszott a szíve felé. Hogyan gondolhat ilyet Hadesról?
Hiszen pont ő biztatta, hogy fogadja el az isteni mivoltát, imádta őt, hogy
elnyerhesse a szabadságát, hogy megismerje erejét, és azt mondta neki,
szereti. Ha valóban a királynőjévé akarja tenni, akkor az azért lesz, mert
fontos neki, és nem azért, mert istennő.

Ugye?

Persephone kénytelen volt elhallgattatni a gondolatait, mert visszaér-
tek az Asphodel-völgybe, és azonnal megrohanták a gyerekek, akik ját-
szani akartak vele. Egy rövidke bújócska után Ophelia, Elara és Anasta-
sia félrevonta, ki akarták kérni a véleményét a nyári nap-éj egyenlőség
ünnepére előkészített borokról, süteményekről és virágokról.

A nap-éj egyenlőség jelzi az új év kezdetét, és egyben azt is, hogy már
csak egy hónap van hátra a Pánhellén Játékokig, amelynek izgalmát még
a halál ténye sem tudta csökkenteni a lelkek számára. A közelgő nagy ün-
nep apropóján Persephone megkérte Hadest, hadd tartsanak egy partit
a palotában, amibe a Holtak Istene beleegyezett. Persephone éppen any-
nyira várta, hogy a lelkek megtöltsék a palota termeit, mint amennyire
a lelkek várták azt, hogy ott lehessenek.

Mire Persephone visszatért a palotába, nyugtalanság lett úrrá rajta.
Egyre csak a kétségeinek sötétsége nőtt, már szinte nekifeszült a kopo-
nyájának, a mágiája pedig lüktetett a bőre alatt. Kimerült, és sajogtak a
tagjai. Teáért csengetett, majd a könyvtárba indult. Abban bízott, hogy
az olvasás eltereli a gondolatait a Yurival folytatott beszélgetésről.

Összegömbölyödött az egyik nagy karosszékekben a kandalló mellett,
és átlapozta Hecate egyik könyvét: *Boszorkányság és csonkítás*. A Mágia

Istennője több ilyen feladatot is adott neki, hogy segítsen neki megtanulni uralni kiszámíthatatlan erejét.

Nem ment olyan gyorsan, mint remélte.

Persephone régóta várt már arra, hogy előjőjenek a képességei, és végül egy Hadesszal folytatott heves vita alkalmával került erre sor. Azóta már sikerült a növényeket virágzásra bírnia, de még nem mindig sikerült a megfelelő mennyiségű mágiát alkalmaznia. Azt is észrevette, hogy a teleportálása sem működik megfelelően, ami azt jelentette, hogy nem mindig ott kötött ki, ahová menni akart. Hecate azt mondta, hogy gyakorlás kérdése az egész, de ettől még Persephone úgy érezte, folyamatosan kudarcot vall. Éppen ezért úgy döntött, hogy nem használja a képességeit a Felvilágban.

Addig biztos nem, míg nem tudja teljesen uralni őket.

Úgy készült fel az első tanórára Hecatével, hogy tanulmányozta a mágia történetét, az alkímiát és az istenek különböző és rettenetes képességeit. Alig várta a napot, amikor ő is olyan könnyedén tudja majd használni az erejét, mintha csak levegőt venne.

Hirtelen melegség simította végig a bőrét, tarkóján és karján pedig égnek álltak a finom szőrszálak. A melegség ellenére kirázta a hideg, és a légzése felszínes lett.

Hades a közelben van, a teste pedig megérezte ezt.

Persephone majdnem felnyögött az alhasát megrántó sajtástól.

Az istenekre! Nem tudott betelni vele.

– Gondoltam, hogy itt talállak. – Hades hangja mögötte és felette szólt meg, és amikor Persephone megfordult, ott állt mögötte. Füstös tekintete összetalálkozott az övével, majd Hades lehajolt, és arcát a két kezébe fogva megcsókolta. A mozdulattal mintha birtokba vette volna, és olyan szenvedélyesen csókolta, hogy Persephonénak belesajdult az ajka, amikor elhúzódott.

– Milyen napod volt, kedvesem?

Elállt a lélegzete a kedvességétől.

– Jó.

Hades szájának szeglete felemelkedett, és amikor megszólalt, Persephone ajkára pillantott.

– Remélem, nem zavarlak. Úgy tűnt, hogy eléggé belemerültél a könyvedbe.

– Nem – felelte Persephone halkan, majd megköszörülte a torkát. – Vagyis... Hecate adta a könyvet, hogy olvassam el.

– Szabad? – kérdezte Hades, majd elengedte az arcát, és kinyújtotta a kezét a könyv felé.

Persephone szó nélkül átadta neki, majd nézte, ahogy a Holtak Istene megkerülte a székét, és lapozgatni kezdte a könyvet. Volt valami ördögi a tekintetében, maga volt a feketébe öltözött sötét fergeteg.

– Mikor kezded a kiképzésedet Hecatével?

– Ezen a héten. Még házi feladatot is adott.

– Hmm. – Hades egy pillanatig nem mondott semmit, és amikor újra megszólalt, akkor sem nézett fel a könyvből. – Hallottam, hogy ma köszöntötted az új lelkeket.

Persephone kihúzta magát. Nem tudta eldönteni, hogy Hadest zavarja-e a dolog.

– Éppen Yurival sétáltam, amikor megláttam, hogy a Styx partján várakoznak.

Hades felnézett, szeme lángként ragyogott.

– Kivittél egy lelket Asphodelből? – Meglepettség hallatszott ki a hangjából.

– Csak Yurit, Hades. Mellesleg nem is értem, miért zárod el a lelkeket.

– Azért, hogy ne okozzanak galibát.

Persephone felkuncogott, de amikor meglátta, hogyan néz Hades, elhallgatott. A Holtak Istene a kandalló előtt állt, alakja úgy ragyogott a tűz fényében, mintha egy angyal állt volna előtte. Fenségesen nézett ki magasan ülő arccsontjával, gondosan nyírt szakállával és telt ajkával. Hosszú, fekete haja csomóba volt kötve a tarkóján. Persephonénak tetszett, hogy így hordja, mert szerette ő maga kibontani, és beletúrni. És belemarkolni, amikor Hades belé hatolt.

Erre a gondolatra mintha elnehezedett volna a levegő, és Hades mellkasa is hirtelen megemelkedett, mintha megérezte volna a gondolatait. Persephone megnyalta az ajkát, és igyekezett a beszélgetésükre koncentrálni.

– Az Asphodelben lakó lelkek sosem okoznak galibát – mondta.

– Úgy gondolod, hogy nincs igazam. – Nem kérdés volt, hanem kijelentés. És Hades nem tűnt meglepettnek. Az egész kapcsolatuk azzal kezdődött, hogy Persephone úgy gondolta, nincs igaza.

– Úgy gondolom, hogy lebecsülöd azt, mennyit változtál, és így lebecsülöd a lelkeket, hogy ezt észrevették.

Az isten egy hosszú pillanatig nem mondott semmit.

– Miért köszöntötted a lelkeket?

– Mert nem tetszett, hogy ennyire félnek.

Hades szája megrándult.

– Néhányuknak félnie is kell, Persephone.

– És ők félni is fognak, attól függetlenül, hogy üdvözlöm-e őket vagy sem.

A halandók pontosan tudják, hogy miért jár örök bűnhődés a Tartaruson.

– Az Alvilág gyönyörű – folytatta Persephone –, te pedig törödsz a lelkekkel. Akkor miért kellene a jóknak is félniük ettől a helytől? Miért kellene félniük tőled?

– Ettől még mindig félnek tőlem. Elvégre *te* köszöntötted őket.

– Ott lehetnél mellettem.

Hades még mindig mosolygott, a vonásai ellágyultak.

– Ahhoz képest, mennyire nem szereted a királynői címet, gyorsan beletanultál a szerepbe.

Persephone egy pillanatra lefagyott, egyszerre nyomasztotta a Hades haragjától való félelem, és az, hogy királynőnek hívta.

– Neheztelsz rám miatta?

– Miért neheztelnék?

– Nem vagyok királynő – mondta Persephone, majd felállt a székéből, odament Hadeshez, és kivette a kezéből a könyvet. – És nem tudok rájönni, hogyan érzel a tetteimmel kapcsolatban.

– A királynőm leszel – közölte Hades némi vadsággal a hangjában, mintha csak magát akarta volna meggyőzni. – A Sors Istennői kijelentették.

Persephonén végigfutott a hideg, és azonnal visszatértek a korábbi gondolatai. Hogyan kérdezze meg Hadeset, hogy miért akarja királynő-jének? És ami még ennél is rosszabb, miért érezte úgy, hogy meg kell válaszolnia ezt a kérdést? Megfordult, és belépett a könyvespolcok közé, hogy Hades ne lássa az arcát.

– Neheztelsz rám miatta? – kérdezte Hades, ahogy megjelent előtte. Úgy állta el az útját, mint egy hegy.

Persephone megijedt, de gyorsan összeszedte magát.

– Nem – lépett el Hades mellett.

A Holtak Istene szorosan követte.

Persephone visszatette a helyére a könyvet.

– Bár jobb szeretném, ha azért akarnál királynő'dnek, mert szeretsz, nem pedig azért, mert a Sors Istennői azt mondták.

Hades megvárta, hogy felé forduljon.

– Kétkedsz a szerelmemben? – húzta össze a szemöldökét.

– Nem! – kiáltott fel Persephone a vád hallatán, majd megrogyott a válla. – De... gondolom, nem kerülhetjük el, hogy mások mit látnak a kapcsolatunkból.

– Miért, pontosan mit mondanak mások? – Hades olyan közel állt hozzá, hogy Persephone érezte fűszeres, füstös illatát. Mintha a télbe szagolt volna bele. A mágiájának az illata volt ez.

Persephone lassan megvonta a vállát.

– Hogy csak a Sors Istennői miatt vagyunk együtt. Hogy csak azért választottál engem, mert istennő vagyok.

– Adtam rá okot, hogy ezt hidd?

Persephone csak bámult, és nem tudott mit mondani. Nem akarta azt mondani, hogy Yuri plántálta el ezt a gondolatot benne. Mert a gondolat már korábban is ott volt, a magot már korán elvetették. Yuri csak megöntözte, most pedig növekedésnek indult, akárcsak a fekete indák, melyek Hades mágiája nyomán fakadtak.

Hades követelőzően újra megszólalt:

– Ki miatt támadt kétség benned?

– Csak most gondoltam bele a...

– A szándékaimba?

– Nem...

Hades összehúzta a szemét.

– Pedig nagyon úgy tűnik.

Persephone tett egy lépést hátra, háta a könyvespolchoz préselődött.

– Bocsánat, hogy bármit is mondtam.

– Már késő.

Persephone a férfira bámult.

– Most meg fogsz büntetni, amiért kimondtam, amit gondolok?

– Megbüntetni?

Hades oldalra billentette a fejét, és közelebb húzódott hozzá. Őle Persephone csípőjéhez ért, semmi hely sem maradt közöttük. – Érdekelne, hogy szerinted hogyan büntetnélek meg.

A szavak a combjai közé hatoltak, és bár felizzott a teste, mégis sikerült állnia Hades tekintetét.

– Engem pedig érdekelne, hogy mit válaszolnál a kérdéseimre.

Hades állkapcsa megfeszült.

– Mik is lennének ezek a kérdések?

Persephone sűrűn pislogott. Azt kérdezze meg, hogy csak azért választotta őt, mert istennő? Azt, hogy szereti-e?

Persephone mély levegőt vett, és a szempilláin keresztül nézett fel a férfira.

– Akkor is engem akarnál, ha nem lennének a Sors Istennői?

Nem tudta hova tenni Hades arckifejezését. Tekintete lézerként égette, megolvasztotta mellkasát, szívét és tüdejét. Levegőt sem tudott venni, ahogy a válaszra várt.

De Hades nem mondott semmit. Egyik kezével megfogta és megszorította az állkapcsát. Vibrált az isten teste. Persephone érezte a vadságát, és egy pillanatra arra gondolt, hogy vajon mit akar szabadjára engedni az Alvilág Királya.

Aztán a szorítása fellazult, ujjai szétterültek az arcán, és tekintete az ajkára tévedt.

– Tudod, honnan tudtam, hogy nekem teremtettek a Sors Istennői?

– Hangja reszelős suttogás volt, azon a hangon szólalt meg, amit a szobájának sötétjében, szeretkezés után szokott használni.

Persephonét csapdába ejtette a férfi tekintete, lassan ingatni kezdte a fejét.

– Éreztem a bőrödom. Az egyetlen dolog, amit bánok, hogy ilyen sokáig éltem nélküled.

Hades végighúzta az ajkát az állán, majd az arcán. Persephone visszatartotta a lélegzetét, belehajolt az érintésbe, és a férfi száját kereste. Hades azonban ahelyett, hogy megcsókolta volna, hátralépett egyet.

A férfi hirtelen hiánya miatt Persephone megszedült, és meg kellett támaszkodnia a könyvespolcban.

– Ez meg mi volt? – bámult fel rá.

Hades rövid, sötét nevetéssel válaszolt, és megemelkedett a szája szeglete.

– Előjáték.

Aztán előrelépett, felkapta, és átvette a vállán. Persephone halkán felsikoltott a meglepetéstől.

– Mit művelsz?

– Bebizonyítom, hogy akarlak.

Kiment a könyvtárból a folyosóra.

– Hades, tegyél le!

– Nem.

Persephonénak volt egy olyan érzése, hogy a férfi vigyorog. Keze felcsúszott a lábán, szétfeszítette a combjait, és ujjal belé hatolt. Persephone megmarkolta a zakóját, hogy ne csússzon le a válláról.

– *Hades!* – nyögte.

A férfi kuncogni kezdett, és Persephone gyűlölte ezért. Felnyúlt, megmarkolta a férfi haját, és a száját keresve hátrarántotta a fejét. Hades engedett, nekinyomta Persephonét a falnak, és vadul csókolni kezdte. Aztán elhúzódott, és a fülébe morgott:

– Addig foglak büntetni, míg sikoltozni nem kezdesz, és olyan keményen élvezel el a farkamon, hogy nem marad kétség afelől, mennyire akarlak.

– A szavadon foglak, Lord Hades – suttogta Persephone a férfi szájába.

Ebben a pillanatban megmozdult Persephone mögött a fal, ő pedig felsikoltott, ahogy Hades előredőlt. Az istennek sikerült megakadályoznia, hogy mindketten elessenek, és amikor visszanyerte az egyensúlyát, felségítette Persephonét. Azonnal felismerte, hogy ölelte Hades – védelmezően karolta át a vállát. Persephone hátranézett, és látta, hogy az étkezőben vannak. A bankettasztalok körül Hades személyzete ült, köztük Thanatos, Hecate és Charon.

A fal, aminek nekidőltek, valójában egy ajtó volt.

Hades megköszöri a torkát, Persephone pedig a férfi mellkasába temette az arcát.

– Jó estét – szólalt meg az isten.

Persephone meglepődött, hogy Hades mennyire nyugodtnak hangzott. Még csak nem is lihegett, pedig érezte a fülében heves szívdobogását.

Azt hitte, Hades elnézést fog kérni, és eltűnik, de helyette újra megszólalt:

– Lady Persephone és jómagam teljesen ki vagyunk éhezve, és szeretnénk kettesben maradni.

Persephone lefagyott, és oldalba bökte.

Mit művel?

A teremben tartózkodók egyszerre mozdultak, leszedték a tányérokat, evőeszközöket, és a nagy tálakon illatozó érintetlen ételeket.

– Jó estét, úrnóm, uram.

Csillogó szemmel és szélesen mosolyogva hagyták el az étkezőt. Persephone nem mert felnézni, és teljesen elvörösödve várta, hogy Hades személyzete kimenjen a folyosóra, és máshol költse el a vacsoráját.

Amikor végül kettesben maradtak, Hades minden teketória nélkül odahajolt hozzá, és addig tolta, míg Persephone lába bele nem ütközött az asztalba.

- Ez most komoly?
- Halál komoly – morogta a férfi.
- Az... étkezöben?
- Eléggé éhes vagyok. Te nem?

De.

Viszont nem volt ideje válaszolni. Hades feltette az asztalra, a lábai közé lépett, és úgy térdelt le elé, mint egy szolga a királynője elé. Persephone ruhája felcsúszott, ahogy a férfi végigsimította a vádliját. Aztán az ajka a belső combját kezdte cirógatni, majd a szája végre megtalálta a forróságát.

Persephone háta ívbe hajlott az asztalon, és szaggatottan kezdte kapkodni a levegőt, ahogy Hades nyelve kíméletlenül megostromolta. Rövid szakálla kellemesen karcolta érzékeny bőrét. Persephone beletúrt a férfi hajába, és egyre gyorsabb ütemben vonaglott.

Hades keményen fogta, ujjai a húsába mélyedtek, hogy az asztalon tartsa.

Persephone torokhangon nyögött fel, amikor Hades ajka rátapadt, aztán a nyelvét felváltották az ujjai, melyek úgy töltötték meg, hogy azonnal felrobbant benne a gyönyör.

Biztos volt benne, hogy ragyog a teste.

Mámor, eufória és eksztázis öntötte el.

Majd mindet elsöpörte az ajtó felől hallatszó kopogás.

Persephone megmerevedett, és megpróbált felülni, de Hades a helyén tartotta, felnézett rá a lábai közül, és felmordult.

– Ne törődj velem! – Inkább volt parancs, mint kérés, és a tekintete parázsként izzott.

Utána könnyörtelenül folytatta, amit elkezdett, egyre mélyebben, keményebben és gyorsabban. Persephone alig volt képes az asztalon maradni. Levegőt is alig kapott, úgy érezte magát, mint amikor a Styx mélyéről próbált a felszínre törni és kétségbeesetten igyekezett levegőhöz jutni, de ezúttal tudta, hogy ez a halál igen kellemes lenne.

De újra kopogtak, és egy bizonytalan hang is megszólalt:

– Lord Hades?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Persephone nem tudta megmondani, ki lehet az ajtó másik oldalán, de bárki is volt az, idegesnek tűnt, és erre jó oka lehetett, mert Hades úgy nézett fel, mint aki menten gyilkolni fog.

Így nézhet akkor is, amikor a Tartaruson senyvedő lelkekre néz.

Az isten visszaült a sarkára.

– *Eredj innen!* – kiáltott fel.

Egy szívverésnyi csend terült szét a teremben.

– Fontos, Hades – mondta a hang.

Még Persephone is észrevette a hangba vegyülő aggodalmat. Hades felsóhajtott, felállt, és két kezébe fogta Persephone arcát.

– Egy pillanat, kedvesem.

– Nem fogod bántani, ugye?

– Nem nagyon.

Nem mosolygott, amikor kilépett a folyosóra.

Persephone nevetségesnek érezte magát az asztalon ülve, úgyhogy lecsusszant róla, megigazította a szoknyáját, és körülnézett az extravagáns étkezőben. Az első benyomása az volt a teremmel kapcsolatban, hogy túlzásba esett a tervezője. A mennyezetten több felesleges kristálycsillár is díszelgett, a falakat arannyal vonták be, Hades széke pedig úgy nézett ki az asztalfőn, mint egy trónus. Ráadásul Hades alig használta ezt a termet, és általában a palota más helyiségeiben költötte el az étkezéseit. Persephone éppen ezért választotta ezt a termet a nap-éj egyenlőségi ünnepe – hogy ne vesszen kárba ez a sok szépség.

Közben visszatért Hades. Idegesnek tűnt, állkapcsa megfeszült, szemében pedig egészen másfajta fény csillogott. Zsebre dugott kézzel állt meg, pár centire Persephone előtt.

– Minden rendben?

– Igen – felelte Hades. – És nem. Ilias felhívta a figyelmemet egy olyan problémára, amivel mielőbb foglalkoznom kell.

Persephone várakozóan bámult fel rá, de Hades nem mondott többet.

– Mikor jössz vissza?

– Egy óra. Talán kettő.